

ÚJ VETÉS

Ekék nyomában nem sír a föld,
magnak, parasztnak énekel,
Zsíros rögre áidás hull a napból
s a múlt e tájról
örökre útra kel.

Jó talajba traktor mélyed
és fogatta! eke,
Magágyban trágyás sár terül,
kemény izmokban új erő feszül
s felhőkbe csilingel madarak éneke...

Hogy zsi bong, éled az ős-határ!
Paraszthoz simult végre szent humusz,
mely ősi juss volt eddig,
s ma igaz jussa már...

S hull a mag lágy barázda-öibe,
paraszt homlokáról is cseppekben arany.
Ha néha szájába hull a gyöngye,
íze már nem fanyar,
édes mint a méz...
Eke szarván
erős kapocsként görbül a kéz,
s a szem nem ködbe —
fénylő, nagy korongba néz...

Az új vetés most már barna paraszté,
ki mindig gyöngyös homlokú,
A mag, mit elvetett
és éneklő csíra már övé,
Derű már, nem horú
az öreg álom, mit kergetett. —
Szíve egén nap nyomult
foszító fellegek közé...

Szabad paraszté már, mi földben kel,
új kenyérért vele hát munkára fel!
Széles mezőkön új kapák nem késnek,
bármit is jósol álnok és bölcs,
dörög is poklok tüzes haragja...
Bő aratás lesz ott, fogan édes gyümölcs,
hol égisz érő új vetésnek
ötéves terv a magja...!